ÖLÜLERE KUR'AN DİRİLERE DEMOKRASİ

İslam Devleti Resmi Dergisi
Kostantiniyye Dergisi'nin
1. Sayısından Alınmıştır.

Meydan Medya

Hamd âlemleri kendi hikmetiyle yaratan ve onu kanunlarıyla düzenleyen Allah'a olsun, salât ve selam onun elçisine, ehline, sahabesine ve tüm muvahhidlere olsun.

Allah ﷻ insanları sırf kendisine ibadet etmeleri ve şirk koşmadan onu birlemeleri için yaratmıştır.

Ben cinleri ve insanları, ancak bana kulluk etsinler diye yarattım. (Zariyat 56)

Allah'a kulluk demek; Allah'a ibadet etmek demektir. Ona ibadet etmek demek ise ona itaat etmektir. Her mülk ve otorite sahibi kendi mülkünde ve idaresi altında olanlara dilediği gibi bir kanun ve düzen belirler.

Allah ﷻ 'da insanları yarattıktan sonra başıboş bırakmamış; onlara kendisini tanıtacak, kendisine ibadetin nasıl olduğunu izah edecek ve kendi isteklerini iletecek elçiler göndermiştir. Her dönemde elçiler gönderen yüce Rabbimiz insanların dünya hayatlarına ilişkin kanun ve kuralları da bu elçiler vasıtasıyla kullarına bildirmiştir.

Andolsun biz, her ümmete, "Allah'a kulluk edin, tâğûttan kaçının" diye peygamber gönderdik. Allah, onlardan kimini doğru yola iletti; onlardan kimine de (kendi iradeleri sebebiyle) sapıklık hak oldu. Şimdi yeryüzünde dolaşın da peygamberleri yalanlayanların sonunun ne olduğunu görün. (Nahl 36)

Kendisini Allah'a kul addeden her birey, bu elçilerin getirdiklerine itaat etmesi ve getirilen bütün kuralları elinden geldiğince hayatına aktarması gerekir.

Tağutlar müslümanlara tasallut ederek, müslümanları kendi dinlerinde cahil bırakıp onları diledikleri gibi yönlendirmeye başladılar. Onları Allah'tan daha çok dünyaya kul yapmaya zorlayan bu tağutlar, istedikleri bir din anlayışını kendi idaresinde olanlara zorla da olsa kabul ettirdiler. Öyle bir hale gelindi ki İslam'ın baş düşmanları olan bu tağutlar, dinimizi bize tanıtır, sınırlarını belirler, dini teviller yapar ve dinimizin naslarını bize anlatır hale geldiler.

Tağutların uzun zaman müslümanların başlarında durmaları ve ellerinden gelen her türlü hileyle müslümanları kandırmakla uğraşları sonucunda kendi çaplarında birçok konuda başarılı oldular. Öyle bir hale gelindi ki müslümanım diyenlerin kahir ekseriyesi müşrik oldular. Kendi idaresinde tuttukları bu İslami kesimi şirk dinine inandırdıktan sonra onlar üzerinde diledikleri oyunları oynamaya ve onları diledikleri gibi kullanmaya başladılar.

Bu tağutların, müslümanları kandırdıkları olgulardan birisi de hatta en büyüğü hüküm koyma meselesidir. hükümlerin dilediklerine müsaade edip dilediklerinden de vazgeçirdiler. Uzun zaman sonra halk bunu kabullenmeye ve buna göre yaşamaya başladı. Kuranı Kerim'i ve ahkâmlarını halka unutturan bu tağutlar, diledikleri din anlayışını zihinlere

unutturan bu tağutlar, diledikleri din anlayışını zihinlere yerleştirdiler. Bir hayat ve nizam kitabı olan Kuran'ı Kerim'i sadece ölülere okunan bir kitap olduğunu insanlara bellettiler. Bu Kuran'ın dirilere okunmaması gerektiğini dirilerle bir işi olmadığını açıkça söylemeseler de bunu çok farklı yollarla mefhumunu zihinlere yerleştirdiler. Biz Kuran'ı anlayamayız, biz kim kuranı anlamak kim, Kuran'ın her bir harfinin bilmem kaç deve yükü anlamı var gibi abartılı sözlerle insanları Kuran'ı anlamaktan uzaklaştırdılar. Kuran'ı bir ölü kitabı haline getirmeyi becerdiler en sonunda. Hatta müşrik halk öyle bir hale geldi ki buna karşı çıkan muvahhidleri dinsiz ve sapık olarak görmeye başladılar.

Onun söyledikleri, ancak Allah'tan gelmiş bir öğüt ve apaçık bir Kur'an'dır. (Bu Kuran) Dirileri uyarman ve kâfirlerin cezayı hak etmeleri içindir. (Yasin Suresi 69-70)

Kuran'ı ölülere tahsis edince yaşayanlara da demokrasiyi sundular. Ahkâmlarından soyutlanmış bir kuran tüm hayatı kapsayamayacağı için mecburen o boşluğu dolduracak bir sistem ürettiler. Dışı oldukça süslü olan bu kavram bu iş için tam ideal bir seçenekti. Dış görünüşünde İslam'la çok zıt gibi görünmeyen bu olguyla İslam'ın unutturulan ilkelerinin yerini doldurdular.

İşte bu şekilde ve daha farklı planlar ve tuzaklarla insanların arasından kuranı kaldırıp kendi ilke ve kurallarını yerleştirdiler. Evet, tağutlar bu ümmetten çok şey alıp götürdüler ve çok şeyi unutturdular ve nice kavramları değiştirdiler ve nice Allah'ın özelliklerini gasp edip kendilerine kullandılar. İşte asrımızın tağutlarının gasp ettikleri ve bu anlamda halkı kandırdıkları en önemli meselelerden birisi de, âlemleri yaratan Rabbimizin hükmetme meselesidir. Âlemleri yaratan Allah ﷻ insanlara hükmetmesi gerekirken, tağutlar Allah ﷻ' nin bu vasfını Allah'tan alarak kendilerine verdiler. Allah ﷻ' nin vasıflarından herhangi bir vasfını kendisinde gören veya onlara bu vasfı verenler müşriktirler. Allah ﷻ hem kâinatın yaratıcısı hem de buna hükmedendir, hem müdebbiri hem de yaratıklarından biri olan insanlar arasında hüküm koyandır. Onun bir ismi de el-Hakem'dir. Yani hükmeden...

Bilesiniz ki, yaratmak da emretmek de O'na mahsustur. Âlemlerin Rabbi Allah ne yücedir! (A'raf 54)

De ki: "Ey göklerin ve yerin yaratıcısı olan, gaybı da, görünen âlemi de bilen Allah'ım! Ayrılığa düştükleri şeyler konusunda kulların arasında sen hükmedersin. (Zümer 46)

"O egemenliğine hiç kimseyi ortak etmez." (Kehf 26)

Yüce Rabbimiz Kuran'ı Kerim'in yüzlerce ayetinde kendi hâkimiyetinden bahsetmekte (Yusuf 40), kendi hükümlerinin dışında hüküm koyanları tağut olduğunu (Nisa 60), bu tağutları inkâr etmeyenin mü'min olamayacağını (Bakara 256), göndermiş olduğu bütün peygamberlerin amacı insanları bu tağutlardan uzaklaştırmak olduğunu (Nahl 36), kendi indirdiklerinin dışındaki hükümlerle insanlara hükmedenin kâfir olduğunu (Maide 44), kendi

hükümlerinden ancak münafıkların yüz çevirdiğini (Nisa 61), kendi hükmünde hiçbir ortağı kabul etmediğini (Kehf 26), hüküm koyanların ilahlık ve Allaha kendilerini ortak saydıklarını (Şura 21), iman ettiğini iddia etse bile başka hüküm talep ettiği zaman iman ettiğini zan eden olarak tanımlamaktadır. (Nisa 60, 65).

Bütün bunların ötesinde hüküm koyma yetkisinin kendisinde olduğunu ifade edecek iki ismini defalarca kez zikretmektedir. Bir el-Hakem diğeri de el-Hekimdir.

Allah ﷻ' nin hükmetme yetkisi dinimizin en açık ve en mühim konularından biridir. Bu konuyu ihmal demek dinin tümünü ihmal demektir.

Bu konu İslam'da o kadar net ve bedihi iken, her asırda olduğu gibi çağımızda da tağutlar Allah'ın yasalarından hoşlanmamış kendi kurallarını koymak istemişlerdir. Bu anlamdaki isteklerini, kendisini müslüman zan eden halkı değişik oyunlarla kandırarak İslam'la demokrasinin uyuştuğunu hatta demokrasinin İslam'ın bir parçası olduğunu söyleyerek gerçekleştirdiler.

Allah'ın yeryüzündeki bir takım kanunlarını kaldıran asrımızın tağutları kendi kurallarını koydular. Bunu da demokrasi, seçim, parti gibi kılıflarla halka sundular. Asıl yöneticinin halkın olduğunu söyleyerek asrımızın en büyük küfür kelimesini zihinlere kazıdılar. Hâkimiyet; kayıtsız, şartsız milletindir. Hâlbuki bu ilkeyi Allah ﷻ yüce kitabında şu şekilde dile getirir. Hüküm sadece Allah'a aittir. (Yusuf 40)

Demokratik sistemlerde devletin idare edilmesi için millet adına vekiller seçilir ve bu seçilen vekiller vekâlet aldıkları halktan, onlar adına yasamada bulunur ve onları yönetirler. Bu vekiller halktan tam anlamıyla genel vekâlet isterler. Aldıkları bu vekâlet ile diledikleri gibi hiçbir İslami kurala bağlı kalmadan halkı yönetirler. Bu vekillerin halktan aldıkları yetki Allah'ın bir özelliği olan hükmetme yani ilahlık yetkisidir.

Lisanı halleriyle halka şöyle söylemektedirler. Herkes dilediği bir ilahı seçsin. O seçilen ilah için hiçbir konuda kısıtlama yoktur, tam bir yetki sahibi olarak istediği konuda istediği kanunu çıkarma yetkisine sahiptir. Milletvekilleri toplanıp biz bu devlette artık Allah'a inanmayı yasaklıyoruz da diyebilir ve bunu yasaklayacak kadar yetki sahibidirler. Onlar için hiçbir konuda bağlayıcılık ve kısıtlama yoktur. Hâkimiyeti ve egemenliği kayıtsız ve şartsız ellerinde tutmaktalar. Halbuki; yasama yetkisini Allah'tan başkasına vermek küfürdür.

Kim Allah'ın indirdiği (hükümler) ile hükmetmezse işte onlar kâfirlerin ta kendileridir. (Maide Suresi 44.ayet)

Demokrasinin bir gereği olan oy kullanma meselesi Allah'ın dışında kanun koyanı seçme meselesidir. Demokratlar seçmenlerinden hangilerinin daha iyi hüküm koyacağı konusunda onların bunu tercih etmelerini istemektedir. Oy kullanan her seçmen seçmiş olduğu vekili, mecliste onun adına kanun ve yasa çıkarmaktadır. Bu kanunlar Allah'ın kanunlarına ters olsa da onlar için hiçbir önem arz etmemektedir. Hatta Allah'ın yasalarına ters olmasına özen gösterirler. Allah'ın yasasına yakın bir kanunu, daha konuşurken bile her türlü çirkeflerine ve Allah ﷻ' ye hakarete varacak derecedeki çirkin konuşmalarına şahitlik edersin.

Yönetimde Allah ﷻ' yi ve kanunlarını hiçbir şekilde ve hiçbir kurumda görmek istemiyorlar. Kendi ilahlarına bu konuda asla şirk koşturmuyorlar. Özellikle Allah ﷻ' yi hükmetme konusunda kendi ilahlarına ortak kabul etmiyorlar. Ve bu konuyu anayasalarına da şu şekilde aktarmışlardır.

MADDE 24- Kimse, devletin sosyal, ekonomik, siyasi veya hukuki temel düzenini kısmen de olsa, din kurallarına dayandırma veya siyasi veya kişisel çıkar yahut nüfuz sağlama amacıyla her ne suretle olursa olsun, dini veya din duygularını yahut dince kutsal sayılan şeyleri istismar edemez ve kötüye kullanamaz.

Oy kullanan her birey muhakkak şunu bilir ki; seçmiş olduğu milletvekilleri mutlak olarak yasama hakkına sahiptir. Seçmiş olduğu milletvekilleri, hiçbir gayri İslami yasa çıkartmasa dahi onların talep etmiş olduğu bu yetki mutlak yasama yetkisidir ki bu talebin kendisi bizatihi küfürdür. Ben, seni dilediğin gibi yasa çıkartmanda ve hayatıma yön vermende yetkili kabul ediyorum demenin kendisi en büyük küfürlerden bir küfürdür.

Asrımızın çoğu ülkesinde gerçekleşen bu oy kullanma meselesi Allah'ın hükmetme özelliğine taalluk eden bir küfür amelidir.

Allah'ın hâkimiyeti konusunda, hükmün cahili olmak demek, Allahın şeriatının ve hükümlerinin gerekli olduğunu bilmemek veya Allah'ın göndermiş olduğu

olduğunu bilmemek veya Allah'ın göndermiş olduğu hükümlerin isteğe bağlı olduğunu söylemek demektir.

Hâlbuki Allah ﷻ, ancak kendisine itaat edilmesi için peygamberler göndermiştir.

Biz her peygamberi sırf, Allah'ın izni ile itaat edilmek üzere gönderdik... (Nisa 64)

Allah ve Resûlü bir işe hüküm verdiği zaman, inanmış bir erkek ve kadına o işi kendi isteklerine göre seçme hakkı yoktur. Her kim Allah ve Resûlüne karşı gelirse, apaçık bir sapıklığa düşmüş olur. (Ahzap 36)

Allah ﷻ yeryüzüne göndermiş olduğu bütün peygamberlerin tek bir davası vardır. O da yüce Allaha itaat edilmesidir. Bu konu öyle büyük bir konudur ki bu hususu ihmal demek bütün dini ihmal demektir. Bütün dini ihmal demek dine girmemek demektir.

Ve bu konu öyle büyük bir konudur ki bu konuda kesinlikle cehalet kabul edilmez.

Andolsun ki biz, her ümmete, "Allah'a İbadet edin ve tâğûttan kaçının" diye bir peygamber gönderdik. (Nahl 36)

Kendisini müslüman addeden her bireyin yasama ve hüküm koyma yetkisini Allah'a verip bu konuda Allah'a şirk koşmaması gerekir. Tağutlardan herhangi bir tağutu seçme ve onların hevalarından ürettikleri sistemlerine oy kullanmayıp, Rabbimizin bize seçmiş olduğu nizamı yani şeriatı hayatımıza hâkim kılmalıyız. İslam Devleti kendi hükmettiği topraklarda Allah'ın şeriatini hayata hâkim kılmış ve bunun dışındaki tüm şirk sistemlerine savaş açmıştır.

Rabbini razı etmek isteyen her kul demokrasi ve benzeri şirk sistemlerinden ve bunları halka dayatan tağutlardan uzak durmaları ve Rablerinin kanun ve kurallarını hayata hâkim kılmaları gerekir.

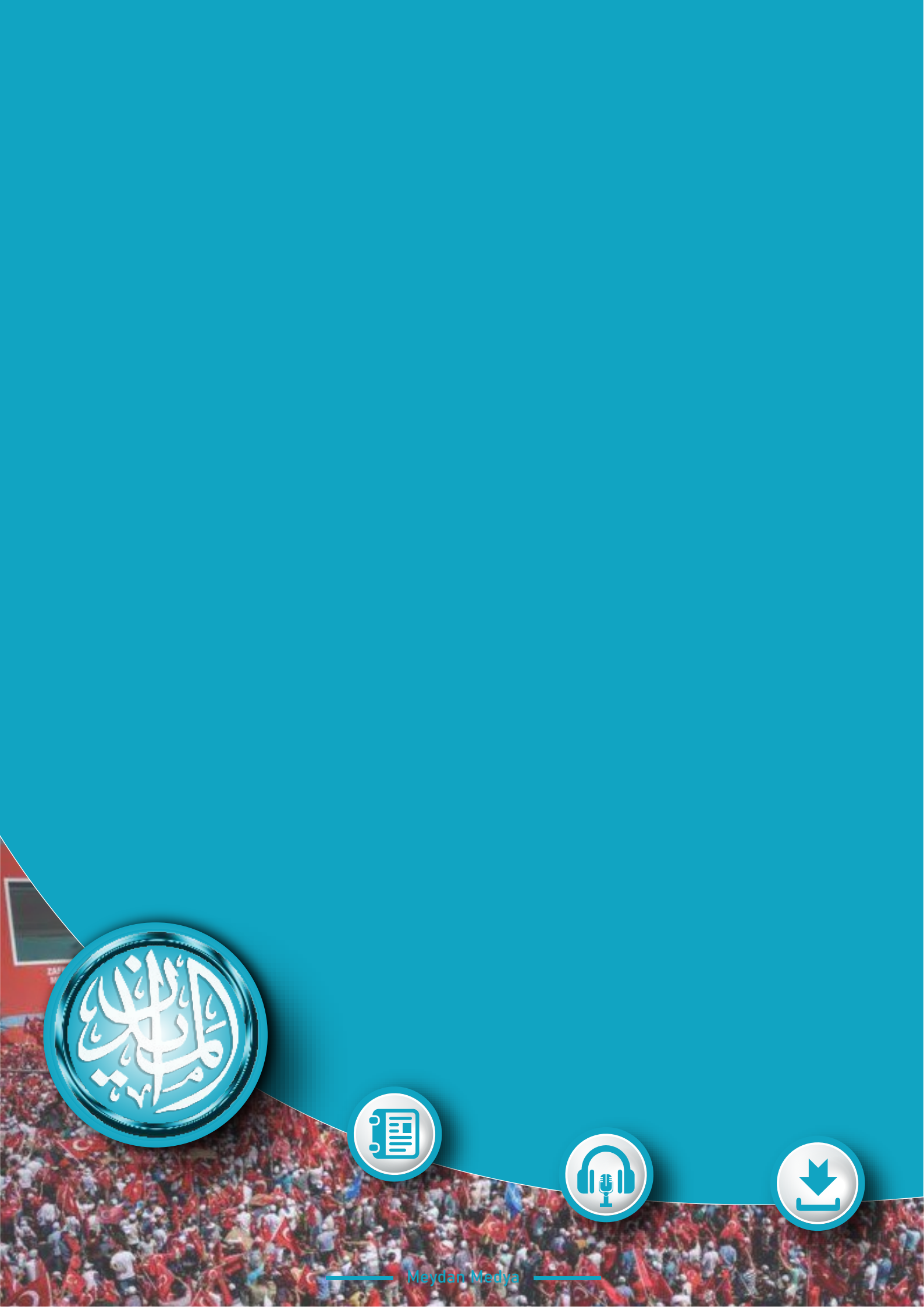

Meydan Medya